

A. AUDHILD SOLBERG

SUPERBITCHENES
hemmelighet

ASCHEHOUG

A. Audhild Solberg:
Kampen mot superbitchene, 2014
Superbitchene driter seg ut, 2015
Det spøker for superbitchene, 2016

Denne boken er produsert på et miljøgodkjent trykkeri.

© 2017 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo
www.aschehoug.no

Omslag: Christoffer Grav
Satt med Adobe Garamond Pro 13/18,3,
Bokka Halfshadow 18/25 og
Helvetica Neue Condensed 11/18,3
hos Framnes Tekst & Bilde as
Papir: 70 g Holmen Book Cream 1,8
Trykk og innbinding: Scandbook UAB
Printed in Lithuania 2017

ISBN: 978-82-03-26281-4

Anne så veldig lei seg ut, for hun tenkte på de andre som hentet syklene i sykkelskuret og syklet fra skolen sammen med Jørgen. Kanskje han til og med syklet rett foran Ellen, og når det gikk fort, ropte hun Waaouuu! sånn at han snudde seg og så at hun hadde brune øyne og veldig lang hestehale som blåste i vinden.

Vigdis Hjorth: *Jørgen + Anne er sant*

Innhold

Bomba	9
Omelettonsdag	12
Natalia Linnea Beatriz	17
Slangen	22
Typisk!	26
Snakkes	32
Ååååå!!	36
Til:	38
Galgeøya	42
Gruppemøte	48
Usynlig	54
Alliansen	59
Forsvarspill	65
Ikke for å være kjip	70
Hun Nye Superbitchen	77
BÆÆÆM!!	83
Ut på tur, aldri sur	89
Hyttene	95

Shit påmfritt	100
Petras paradis	106
GONG!	112
Rett i fella	122
Skrikene	129
Den svartkledde dama	133
Den nye alliansen	139
You coming?	144
Raslelyden	149
Så klart!	154
Hemmeligheten	159
Catfight	165
Felix & jentene	169
Sjefen	173
Lys og mørke	177
Puslespill	182
Originalene	190
Ikke gi opp!	200

Bomba

«GÅR DET BRA, eller?»

Nils så bekymra på meg.

«Hæ?» sa jeg. «Hvorfor spør du om det?»

«Nei, jeg bare lurte.»

«Det går fint», sa jeg og bøyde meg over samfunnsfagboka igjen.

Det var derfor Nils og jeg kunne snakke høyt i timen uten å bli hysja på. Fordi vi hadde samfunnsfag. Som du kanskje husker, så heter samfunnsfaglæreren vår Bodil. Og Bodil har ikke akkurat blitt noe bedre til å være lærer siden sist. Hun sitter fortsatt med propper i øra og nesa i Se og Hør i timene.

«Er du sikker?» sa Ylva-Merete. Hun lente seg mot meg fra pulten på den andre siden. «Det var jo ei ganske stor bombe, liksom.»

«Hva da?» spurte jeg.

«Det Magnus sa i kantina, vel.»

Blikket mitt skvatt opp.

Hadde Magnus sluppet ei bombe i kantina? Det hadde ikke *jeg* fått med meg!

«Den var ikke *så* stor, da», kom det fra pulten bak meg.

«Jo, ganske», kom det fra pulten bak Ylva-Merete.

Hæ? Hadde Mari og Nadif hørt den også?

Jeg snudde meg mot Nils.

«Hva var det Magnus sa, egentlig?» spurte jeg.

Neseborene hans fløy opp.

Shit! Nils var virkelig *seriøst* bekymra!

«D-d-det er ikke sikkert han mente det, altså!» sa han.

«Hva da?!» sa jeg.

«H-h-han sa at han vurderer å gå på en annen ungdomsskole til høsten. Men han mente det garantert ikke!»

Hjertet mitt stoppa.

En *annen* ungdomsskole?

Men alle vennene hans skulle jo gå *her*.

Og alle i bandet vårt.

Og ...

«Det er skikkelig dårlig gjort, ass», sa Ylva-Merete. «Å ikke snakke med deg om det først. Greit at dere ikke er som Johanne og Felix. Men likevel, liksom!»

Hvis du lurar: Ja, Magnus og jeg *ble* sammen etter at han skrev den sangen til meg på trettenårsdagen min. Vi spilte fortsatt i band sammen også. Men nei, vi var ikke

som Johanne og Felix. Vi var ikke sammen *hele* tida. Vi sendte ikke melding til hverandre tjue ganger om dagen. Eller så hverandre dypt inn i øynene i kantina.

Faktisk gjorde vi ingen av delene. Noen dager snakka vi ikke sammen engang. Det er jo ikke så lett å få snakka sammen hvis man henger med andre i friminuttene eller sitter ved hver sin ende av bordet i kantina. Det var derfor jeg ikke hadde hørt bomba. Fordi jeg satt for langt unna.

Jeg forsøkte å late som jeg ikke ble lei meg.

«Hallo, slapp av», sa jeg. «Dere trenger ikke se så bekymra ut!»

Det siste ropte jeg. Ganske høyt også. Jeg hørte i hvert fall at det rasla i ukebladet til Bodil.

Men verken Nils, Ylva-Merete, Mari eller Nadif trodde på meg. De bare fortsatte å se på meg med store, triste øyne.

Stakkars Anne Bea, sa blikkene deres. Tenk å få vite at kjæresten din har lyst til å gå på en annen ungdomsskole enn deg.

Omelettonsdag

«OG SÅ BARE *løp* hun ut! Uten å si noe!»

Nils så storøyd bort på tante Mona.

«Er det sant, Anne Bea?!» gispa hun. «Du bare løp ut av klasserommet? Midt i timen?»

På hver sin side av tante Mona satt Brittany og lillebroren min og fulgte spent med på samtalen. Eller, lillebroren min var mest opptatt av å fjerne paprikabitene i omeletten sin. Og Brittany hadde så mye mat i munnen at hun sleit med å svelge.

Tacotorsdag har nemlig blitt til omelettonsdag. Da mamma og pappa syntes at de var blitt gode nok i salsadans, begynte de på et nytt kurs. Nå er det strikking det går i. Pappa har så langt strikka ei svart- og gulstripete lue med en sikksakk-kant nederst. Han går med den hele tida. Det er ingen som klarer å fortelle han at det ser ut som om hodet hans blir spist opp av ei gigantisk humle med tenner.

Uansett, mens mamma og pappa er på strikkekurs,

mekker tante Mona omelett til oss. Selv om tacoen hennes er sykt god, er det ingen som har savna den ennå. Omeletten hennes er nemlig enda bedre. Noe annet som er nytt, er at Brittany er med. Litt fordi hun digger tante Mona. Men mest fordi faren hennes aldri er hjemme. Etter at moren døde og Brittany måtte flytte til faren sin, så har hun bare spist middag med han ni ganger. *Ni!* På snart ett år! Hun har kryssa dem av i kalenderen, det er derfor hun vet tallet. De andre gangene har hun spist hos Nils og moren hans. Eller hos meg.

Men tilbake til samtalen!

«Altså, for det første så hadde vi samfunnsfag med Bodil», sa jeg til tante Mona, «så det var ikke akkurat sånn at noen merka at jeg løp ut midt i timen.»

«Det stemmer for så vidt», sa Nils. «Det er aldri noen som følger med i de timene. Ikke Bodil heller.»

«Og for det andre så kom jeg tilbake etter fem minutter. Og for det tredje så *sa* jeg faktisk noe.»

«Ok, hun har for så vidt rett i det også. Rett før hun løp ut, så snudde hun seg mot oss og sa: *Grglmf.*»

«Grglmf?» sa tante Mona.

«Grglmf», nikka Nils.

«Og hva skulle det bety?»

«Det lurte vi også på.»

Nils snudde seg mot meg.

«Men vi lurte ikke på *hvorfor* du løp ut, altså. Vi skjønnte at det var fordi du ble lei deg.»

«Magnus, altså!» fnyste tante Mona. «Han kan jo ikke slippe ei sånn bombe uten å ha snakka med dama si først! Er du i et forhold, så er det superviktig å snakke om ting. Særlig følelser.»

«Sorry, ass», smatta Brittany, «men jeg kjenner bare én gutt som snakker om følelser, and that's Nils. Alle andre gutter er totally ræva til å snakke om sånne ting. I hvert fall de guttene *jeg* har vært sammen med.»

Jeg hørte Nils sette omeletten i halsen.

«Sorry», hosta han. «Jeg så plutselig for meg Bjørn Inge snakke om følelser.»

«Han var faktisk ikke den verste», sa Brittany. «Han klarte i hvert fall å *vise* dem. This one time, da vi så en film hos meg, begynte han til og med å *grine*.»

«Bjørn Inge?!» gispa Nils.

«Oh yeah», nikka Brittany. «Filmen handla om en nørdegutt som var forelska i den peneste cheerleaderjenta på skolen. Men hun bare: *No way!* og ble kjæreste med en megahot fotballdude i stedet. Men så skjedde det masse, og nörden og jenta ble på en måte venner, og en dag våkna hun opp og bare: *OMG! I'm in love with the nerd!* Dere skulle ha *sett* Bjørn Inge da de ble sammen! He just cried and cried and cried!»

Jeg tok en bit av omeletten og tenkte tilbake.

Brittany og Bjørn Inge ble kjæresten etter Talentkampen, men var bare sammen noen dager før hun dumpa han. Ikke lenge etterpå hjalp han Ronja med å skvise Thea ut av toppligaen, noe som endte med at superbitchene ble uvenner. Jeg hadde alltid trodd at han gjorde det for å hevne seg på Thea. Da han endelig kom ut av forelska-i-Thea-fasen etter seks lange år, skjønnte han jo hvor kjip hun hadde vært mot han. Nå skulle hun få svi!

Men var det egentlig sann det var? Handla det heller om skuffelse og såra følelser? Om en ulykkelig forelskelse som aldri gikk over?

Stakkars Bjørn Inge! Ikke rart han begynte å grine av den filmen. Innerst inne hadde han fortsatt et håp om at det kunne bli han og Thea. Nørdegutten og cheerleaderjenta.

«Jeg kan på en måte forstå han», sa jeg.

«Bjørn Inge?!» gispa Nils.

«Ja. Jeg skjønner greia med å være trofast, liksom. Blir jeg først forelska i noen, så går det ikke over selv om jeg ikke har sjans. Eller selv om alt blir dumt. Jeg bare håper at det skal ordne seg til slutt. Akkurat som i den filmen.»

«Og det gjorde det jo også!» smilte tante Mona. «Bare se på deg og Magnus!»

Jeg så opp i taket.

Det stramma i halsen.

«Hva er det?» sa hun.

«Hallo!» himla Nils. «Har du glemt at Magnus vurderer å gå på en *annen* ungdomsskole til høsten?»

«Ja, men det trenger ikke bety at han ... at han ... altså ...»

Det ble stille rundt kjøkkenbordet.

Jeg trengte ikke snu meg mot Nils for å vite at neseborene hans fikk kjørt seg. Tante Mona sliter nemlig *aldri* med å få sagt noe. Hun har alltid et godt råd på lager, hun er en mester i peptalk. Uansett hvor deppa du er, så klarer hun alltid å få opp stemninga.

Bortsett fra nå.

Jeg svelga.

At Magnus ikke hadde fortalt meg at han vurderte å begynne på en annen ungdomsskole, var ikke bare kjipt. Det var faktisk så ille at tante Mona ikke hadde ord engang!

Natalia Linnea Beatriz

DET VERSTE ER AT DET ikke var det kjipeste som skjedde den uka.

Dagen etter begynte med at Synne, kontaktlæreren vår, sa at hun hadde noe viktig å fortelle oss. Hun så skikkelig alvorlig ut da hun sa det, så det tok ikke lang tid før noiaen begynte å spre seg i klasserommet.

«Har det noe med avslutningsturen vår å gjøre?» sa Ylva-Merete.

«Ikke si at den er avlyst?» sa Ronja.

«Er turen *avlyst*?» gispa Bjørn Inge.

«What?!» skreik Thea. «Vi som har gleda oss noe innmari!!»

«Hei hei hei», sa Synne. «Det er ingen som har sagt at avslutningsturen er avlyst. Vi starter planlegginga på mandag. Det jeg skal si nå, har ingenting med turen vår å gjøre. Ok?»

Hun venta til alle hadde roa seg, før hun så ut over klasserommet igjen.

«I går kveld fikk skolen beskjed om at det har flytta en familie hit», sa hun. «Nå er det jo bare litt over en måned igjen til sommerferien, men de to døtrene kommer til å fullføre skoleåret hos oss. Som dere kanskje skjønner, så er den ene jenta like gammel som dere. Og siden vi i A-klassen har én elev mindre enn de i B, så har rektor bestemt at hun skal gå i klassen vår.»

«Sweet!» gliste Bjørn Inge.

«Jeg håper dere andre er like positivt innstilt», smilte Synne. «Hun begynner nemlig i dag.»

«Hæ?!» ropte Thea. «I *dag*?!»

«Hun er på vei hit nå», nikka Synne. «Jeg tenkte at vi kunne bruke resten av timen på å ønske henne velkommen. Nils, kan du rydde den ledige pulten ved siden av deg? Og kan noen stikke opp på skolekjøkkenet og hente noe saft og kjeks? Bjørn Inge og Thea, det er en fin oppgave for dere to.»

«Ok!» smilte Bjørn Inge.

«Ok?!» fnyste Thea. «Så innmari positiv *du* er blitt, da! Oooooo, ny jente i klassen! Oooooo, hente saft og kjeks på skolekjøkkenet! Oooo—»

Hun stoppa opp.

Noen hadde nettopp banka på.

«Allerede?» sa Synne og så på klokka. Men så henta hun seg inn og ropte: «Kom inn!»

Like etter så jeg en grå skygge i døråpninga.

«Er det dere som er 7A?» sa den.

Stemmen var søt og lys med en ubestemmelig dialekt.

«Det er oss, ja!» smilte Synne. «Kom inn, kom inn!»

Den grå skyggen tok et skritt inn i klasserommet, og så enda et. Da den til slutt sto ved siden av Synne, var den blitt til ei jente av kjøtt og blod.

Jeg myste alt jeg kunne.

Den nye jenta var cirka like høy som meg og hadde på seg svarte ballerinaske, ei hullete olabukse som var bretta opp nederst, og ei hvit T-skjorte som det sto «Happy» på. Over den ene skulderen hennes hang ei svart skinnveske.

Håret hennes var mørkt og vippta inn ved haka, og ansiktet var lite og søtt og akkurat passe sminka. Hun hadde ikke klint på for mye farge på øyenbryna sånn som Thea og Ronja gjør. Ikke for mye brunkrem heller. Det eneste som sto litt ut, var føflekken på det ene kinnet. Og den så bare kul ut. Den også.

For det var ingen tvil om at det var det hun var. Kul. Jeg spotta det med én gang. Og denne gangen *visste* jeg at jeg ikke bomma, sånn som jeg gjorde med Edvard på leirskolen. Det var noe med måten hun sto på, med den ene hånda på hofta, totalt avslappa selv om hun aldri hadde møtt oss før.

Jeg var ikke den eneste som så det.

«Hva heter du?» spurte Shirin. «Hvor kommer du fra? Hvor gammel er du? Har du kjæreste?»

For den nye jenta hørtes stemmen hennes sikkert uskyldig ut. Men for oss andre *stinka* den av undertrykt hat. Det Shirin egentlig sa, var: *Du kan bare DRITE i å tro at du er kulere enn meg! Det er JEG som er dronninga i sjuende, og det er JEG som skal bli dronninga på ungdomsskolen også! Ikke PRØV deg engang!*

Nils, derimot, han pakka ikke inn budskapet. Han sa det som det var.

«Det er ledig her», smilte han og pekte på pulten ved siden av seg. «Det er bare å slå seg ned!»

Jeg fulgte den nye jenta med blikket da hun satte seg. Hun kasta på håret og smilte, hun så ikke nervøs ut i det hele tatt. Hun hadde garantert vært en av de populære på den forrige skolen sin.

«Kanskje du vil si noen ord om deg selv?» spurte Synne.

Den nye jenta nikka og snudde seg mot resten av klassen.

«Hei, alle sammen!» smilte hun. «Jeg heter Natalia Linnea Beatriz Oliveira Klouman, men jeg bruker bare Natalia. Jeg er halvt brasiliansk og halvt norsk, og har vokst opp i Brasil, Vietnam, Tanzania og mange andre land jeg ikke kommer på akkurat nå.»

Hun stoppa for å trekke pusten, før hun fortsatte:

«Grunnen til at vi flytta hit, er at mormor bor her. Så jeg kjenner i hvert fall én her, da. Nei, *to*, faktisk! Jeg pleide å leke med en gutt i nabohuset hennes da jeg var liten. Vi var kjærester en sommer også. Men jeg kan ikke se han her, så han går sikkert i parallellklassen.»

«Hvem da?» ropte Thea. «Hva heter han?»

Den nye jenta dro håret bak ørene og kniste.

«Magnus», smilte hun. «Jeg gleder meg til å se han igjen, for å si det sann.»